

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1752. usque ad
Annum 1757 - Cum Appendice ad Annos 1744. 1745. 1748

Luxemburgi, 1758

LIX. Definitur auctoritas tum Metropolitanæ Nationis Ruthenorum, tum
Proto-Archimandritæ Ordinis S. Basilii Magni ejusdem Nationis, in Abbates,
seu Archimandritas Monasteriorum ipsius Ordinis: ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74789](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74789)

Unde optatū
indultum
conceditur.

fatis superque nota, scimusque etiam, eum agere 68. ætatis suæ annum. Ex animo credimus, quidquid scripsere Historici de pietate, ac religione Caroli V. At Historicis minime indigemus, ut perspecta Nobis fiat singularis Charissimi in Christo Filii Nostri Jacobi Regis integritas vitæ, pietas, & religio, quibus dum totam vivendi rationem moderatur, universa fit Urbi exemplo; cum ipsi simus horum oculati testes. Tu itaque, qui ad Nos Regium desiderium attulisti, nuncius Nostro nomine eidem eris, Apostolica Nos, qua fungimur, auctoritate, ipsi facultatem indulgere; sacram fumendi Eucharistiam, consulto conscientia sua Moderatore, etsi post evolutam superioris noctis partem dimidiam, valetudine ita exposcente, exiguum aliquod jentaculum degluterit. Brevia Prædecessorum Nostrorum Julii III. & Gregorii XIII. superius relata, & ad rem nostram spectantia, concludit Paterna monitio ad Principes, quibus concessa fuerunt, pro eorum valetudine tuenda, veluti Christianæ Reipublicæ apprime necessaria. Nos quoque, dum Epistolæ huic Nostre finem facimus, idem præfecto Jacobo Regi in memoriam revocantes, quod a Prædecessoribus Nostri commemoratum legitimus iis Principibus, quos hujusmodi facultate donabant, Tibi, Dilecte Fili, Apostolicam Benedictionem impertimur.

Dat. 24.
Martii 1756.
Pont. XVI.

Datum apud S. Mariam Majorem die 24. Martii 1756. Pontificatus Nostri Anno decimo-sexto.

noti, e sappiamo, che ora è nell'anno 68. di sua vita. Con tutta buona fede crediamo quanto scrivono gli Storici della pietà e divozione di Carlo V., Ma Noi non abbiamo bisogno di Storici, per sapere l'illibato tenore di vita del nostro Re Giacomo, la pietà, la divozione, ed il pubblico edificante esempio, che dà a tutta Roma, vivendo come vive; essendone Noi testimonj di vista. Ella dunque, che ci ha esposte le Regie premure, gli dica in nome nostro, che colla nostra Apostolica autorità, attese le cause poc' anzi esposte, gli concediamo ben volentieri il poter comunicarsi, col consiglio del suo Padre Spirituale, ancorchè dopo la mezza notte precedente abbia preso qualche ristoro per l'indigenza della sua complessione. I Brevi de' nostri Prædecessori Giulio III. ed Innocenzo XIII. di sopra riferiti, ed appartenenti alla presente materia, finiscono con una Paterna ammonizione ai Potentati, ai quali furono concessi, d'aver cura della propria sanità, come troppo necessaria alla Repubblica Cristiana. E mentre Noi siamo al fine di questa nostra lettera, ripetendo verso il nostro Re Giacomo quanto dai nostri Prædecessori è stato detto verso gli altri Principi, a cui facevano simili concessioni, diamo a Lei l'Apostolica Benedizione.

Onde si accorda il desiderato indultum.

Datum apud S. Mariam Majorem die 24. Martii 1756. Pontificatus Nostri Anno decimo-sexto.

Dat. 24.
Martii 1756.
Pont. XVI.

LIX.

Definitur auctoritas tum Metropolitanæ Nationis Ruthenorum, tum Proto-Archimandritæ Ordinis S. Basilii Magni ejusdem Nationis, in Abbates, seu Archimandritas Monasteriorum ipsius Ordinis: Aliaque ad hujusmodi Abbates & Monachos Ruthenos pertinentia opportune statuuntur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Proceum.
Pontificiæ cura de Fidei puritate, ac disciplinæ integritate.

SUPER familiam Domini Cælestis Patris ordinatione constituti, ad omnes Nationes, & Gentes, quæ Catholica Societate continentur, sollicitudinis nostræ curas extendimus; quæque ad Religionis, ac Fidei puritatem, & Ecclesiasticæ disciplinæ integritatem ubique servandam, pro diversâ regionum opportunitate, magis proficua fore prospicimus, ea peculiari studio fovere, & quantum in Nobis est, augere ac promovere non prætermittimus. Quapropter, quum satis comperit habeamus, Ordinem Monachorum Sancti Basilii Magni, apud inclytam Ruthenorum Nationem, jampridem Catholica Romanæ Ecclesiæ inviolabili unitatis federe junctam, spiritalibus Ecclesiarum, & Populorum utilitatibus eximiam operam, assiduosque labores, & antea semper impendisse, & adhuc laudabiliter impendere; officii nostri partes esse duximus, ad ea, per quæ Ordo ipse in proprio Instituto firmius consistere, ac etiam felicioribus in dies incrementis auferere valeat, animum nostrum intendere; comparatisque necessariis rerum notionibus, ac sæpius auditis tum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, tum aliorum Sedis Apostolicæ Ministrorum consiliis, complura decrevimus & constituimus, quæ ad prædicti Ordinis, ejusque Provinciarum, ac Monasteriorum perpetuam stabilitatem & ordinatam tranquillitatem, nec non ad definiendam & asserendam ejusdem Superiorum jura, & Monachorum regimen ac disciplinam, magis opportuna fore, & in Domino salubriter expedire judicavimus.

Ordinis commendatio, nec non Pontificis sollicitudo de optimo illius regimine.

§. I. Jam enim usque ab anno Domini 1744. pluribus præhabitis consultationibus, editæ a Nobis fuerunt Litteræ Apostolicæ, quibus initium est: *Inter plures*, impressæ deinde in Bullarii Nostri Tom. I. num. 98. * quibus potissimum unio Monasteriorum omnium prædicti Ordinis S. Basilii Ruthenorum, tam in Lithuania, quam in Polonia seu Russia existentium, in unam Congregationem ex duabus Provinciis coalescentem, de qua unione inter ipsius Ordinis Archimandritas & Professores convenerat, per Nos approbata & confirmata fuit: Cumque superiore anno 1743. habitum fuisset in Civitate Dubnensi Generale ejusdem Ordinis Capitulum, sub præsentia Ven. Fratris Athanasii totius Russiæ Metropolitanæ, assistente etiam in eo Ven. quoque Fratre Georgio Episcopo Zenopolitano, quem tunc existens Noster, & Apostolicæ Sedis Nuntius in Polonia Regno constitutus, ad id subdelegaverat; hujusmodi Capituli Generalis deliberationes atque decreta diligenter expensæ, ac per suprascriptas Litteras Nostras partim approbata & confirmata, partim temperata, & reformata fuerunt. Quum vero indecisa tunc temporis relicta fuerit quæstio, utrum Abbates, seu Archimandritæ Monasteriorum prædicti Ordinis, jurisdictioni Metropolitanæ, an potius Proto-Archimandritæ totius Congregationis, immediate subjecti esse deberent; propterea quod opportuna documenta ad eam quæstionem dirimendam nondum allata fuerant; exhibita Nobis postmodum hujusmodi documentorum serie, una cum copiosis allegationibus, quibus unaquæque ex contendentibus Partibus rationes & jura sua susce deduxit; tandem die 23. Novembris elapsi anni 1755. coacta fuit coram Nobis nonnullorum Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Congregatio, cui etiam interesse volumus Ven. Fratres, Albericum Archiepiscopum Nicænum Alma Urbis Governatorem, qui Apostolici Nuntii munere in præfato Polonia Regno plures annos laudabiliter perfunctus est, ac prædictum Georgium olim Episcopum Zenopolitanum, nunc autem

Quanta in id præfatis Pontifex.

* In hac Editione Tom. XVI. Constituit. XCVIII. pag. 198.

Quæstio de subjectione Abbatum seu Archimandritarum hæcenus indecisa.

1756.
Sedulo prae-
misso exami-
ne definitur.
aliaque op-
portuna su-
peradduntur
decreta.

Abbatum
seu Archimā-
ndritarum sub-
jectio.

Iisdem jus
vocis activae
& passivae in
Capitulis tri-
butur.

Proto-Archimandrita
juxta visitandi,
& corrigendi
asseritur.

Extra Visitatione
quomodo in cau-
sis gravioribus proce-
dat.

Ab illato
per ipsum
gravamine,
quomodo
sibi Monachi
possint con-
sulare.

Subsidiaria
Monachorum
coopatio ad
curam Ani-
marum, vel

Theodosiae Archiepiscopus: Quorum omnium sententia auditis, non solum definita fuit questio jan ludan pendens, utrum nimirum Abbatibus immediate Metropolitanis, vel potius Proto-Archimandrite jurisdictioni subesse debeant; opportuno quodam incho temperamento, quo & Regularis disciplinae conservationi prospiciatur, & minime recedatur ab obsequio, ac dependentia, quam Ordo S. Basilii Magni Ruthenorum erga propriae Nationis Metropolitanum innumeris atque solemnibus actibus semper professus est: Verum etiam alia condita fuerant decreta, ad consulendum Animarum salutem, earumque spirituali curae, & ad Divinum cultum promovendam, ut ex inferius afferendis perspectum fiet, maxime idonea.

§. 2. Primo itaque definitum atque decretum fuit, Abbates seu Archimandritas Monasteriorum praefatae Congregationis, immediate jurisdictioni Proto-Archimandrite pro tempore existentis subesse debere; ita tamen ut unusquisque eorum Institutionem quidem a Metropolitanis, Installationem vero a Proto-Archimandrita suscipere teneatur; Obedientiae autem juramentum in Metropolitanis manibus praestent; cuius quidem juramenti formula ita concepta sit, ut relationem habeat ad omnia jura, constitutiones, & decreta ab Apostolica Sede emanata, & signanter ad ea, quae in praecitis, quarum initium est; *Inter plures*, & in praesentibus Nostri Litteris continentur.

§. 3. Secundo statutum est, ut praedicti Abbates, seu Archimandritae, in posterum tam in Provincialibus suarum respective Provinciarum, quam etiam in Generalibus univ. Congregationis Capitulis, activi & passivi suffragii jure fruantur, servatis tamen, ac religiose impletis iis, quae circa Vocalium numerum decreta fuerunt in praedicta Epistola: *Inter plures*; ita videlicet, ut in designato hujusmodi numero Abbates ipsi includantur.

§. 4. Tertio decretum fuit, Proto-Archimandrite licitum fore, Abbates Regulares seu Archimandritas Monasteriorum praefatae Congregationis visitare, atque etiam eos, in actu visitationis hujusmodi, quoties id exigat Monasteriorum utilitas, ab officio suspendere: reservato tamen suspensis jure appellandi in devolutive ad Metropolitanum, tanquam Sedis Apostolicae Delegatum; ac etiam appellandi in suspensivo ad eundem, si forte Proto-Archimandrita in praefata visitatione ad alias poenas corporis afflictivas, aut infamiam irrogantes, contra praedictos Abbates processerit.

§. 5. Quarto, si extra Visitationis actum Proto-Archimandrita procedere velit adversus dictos Abbates, in causis graviorum & personarum criminum, quae, ex juris praescripto, depositionis poena, vel alia corporis afflictiva, aut infamiam irrogante, punienda essent; decretum fuit, id aliter ab eo praestari non posse, quam legitimo Processu efformato, & una cum Consultorio suo, collatis sententis, statuendo quidquid in causa decernendum & pronuncian-dum existimaverit; Ab illius autem sententia, licitum & integrum fore appellationem etiam in suspensivo interponere ad praedictum Metropolitanum, tanquam Sedis Apostolicae delegatum.

§. 6. Quinto permittum fuit Monachis quibuscumque, si forte gravamen sibi aliquod a Proto-Archimandrita illatum fuisse contendant, recursum habere ad Metropolitanum, tanquam praedictae Sedis Delegatum; salva tamen semper Apostolicae Nunciaturae, ejusdemque Sedis auctoritate.

§. 7. His autem adjecta sunt alia Decreta, quae Animarum Christianissimum salutem, eorumque spiritualem curam concernunt: quibus edi-

cendis occasione & causam id praebuit, quod Nobis & Apostolicae Sedi innotuit, saepe contingere, ut propter penuriam Sacerdotum Saecularium Ritus Graeco-Rutheni, necessario cogantur ejusdem Nationis Episcopi, Monachos praedicti Ordinis ad gerendam Animarum curam evocare; ac etiam aliquando nonnullos ex iis ad inserviendum Ecclesiis Cathedralibus arcescere. Quod itaque spectat ad Monachos Animarum regimini praeposendos, decretum fuit; ut, quoties a Clero Saeculari Sacerdotes ad id muneris idonei revera deficiant, non omittant Episcopi rem cum Proto-Archimandrita communicare, & cum ipso agere, qui sibi eos Monachos concedi obtineant, qui in regimine & administratione Ecclesiarum, quibus cura imminet Animarum, defectum suppleant Saecularium Sacerdotum; utque hujusmodi Monachi, in exercitio muneris sibi concediti, Episcopis ipsis subiecti esse debeant, eisque rationem reddere de injuncti sibi officii administratione: Ita ut quicumque Regulares ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem, ut supra, assumpti fuerint, in iis, quae ad utrumque hujusmodi ministerium pertinent, immediate Episcoporum jurisdictioni, visitationi, & correctioni subesse debeant; nunquam vero animarum curam suscipere possint, nisi antea opportunam eorundem Episcoporum approbationem obtinuerint, quam quidem hi, praevio eorum examine circa idoneitatem, si id necessarium & expediens esse judicaverint, ipsis elargiantur. Si autem aliquos ex Monachis ad inserviendum Ecclesiis Cathedralibus assumi contingat, hos etiam decretum fuit, in iis, quae Ecclesiarum hujusmodi servitium, Divinumque cultum respiciunt, praedictorum Episcoporum jurisdictioni subesse debere.

§. 8. Quas quidem omnes Resolutiones, ut supra, captas, Nos tunc approbavimus; & nunc iterum, praevia confirmatione supra citatae Constitutionis Nostre: *Inter plures*, quoad ea omnia, quae iisdem resolutionibus hucusque relatis contraria non sunt, praesentium Litterarum Nostrearum tenore, eas approbamus & confirmamus, atque omnimodae executioni mandari volumus & statuimus.

§. 9. Quum vero post praemissarum quaestionum examen, atque definitionem, expositum Nobis fuerit, nonnulla existere Monasteria, gubernari olim solita per Abbates, qui inibi ad nominationem Charissimi in Christo Filii Nostri Poloniae Regis, Magni Ducis Lithuaniae pro tempore existentis, seu etiam aliorum inferiorum Patronorum, constitutebantur; eaque nunc a Superioribus, & Monachis Provinciae Lithuaniae, in simplices Superioratus conversa fuisse; Nobisque proinde supplicatum fuerit, ut hujusmodi Monasteria in pristinam Abbatiarum dignitatem restitui, ac debita Patronatus jura super illis, tum Regiae Majestati, tum aliis inferioribus Patronis, illaesa manere juberemus; providentes praeterea, ut quoties hujusmodi Abbatias vacare contingat, earum administratio ad Metropolitanum deferatur, seu ad Ordinarium Locum, in cuius Diocesis finibus Monasteria ipsa consistunt, donec legitima per Patronos praesentatio expleta fuerit; Nos, qui ex una parte certam, atque distinctam de praemissis scientiam non habemus, ex alia vero promptos atque paratos Nos esse profitemur ad jus suum unicuique reddendum; omnibus & singulis, qui in hujusmodi negotio jus aliquod sibi competere, seu quavis ratione id sua interesse putabunt, denunciamus, ad respective injungimus, ut fundamenta juri, quae super qualibet ex supra dictis Abbatibus sibi afferunt, Nostro & Apostolicae Sedis Nuntio distinctim exhibeant: eidem vero nunc & pro tempore existentis Apostolice Nun-

1756.
in Cathedralibus
quomodo
peragenda.

Episcoporum
in eos
jurisdictio.

Iterata praedictorum
confirmatio.

Novae praedictae
instituta definitio
ob res in-
comparatas
ampliat.

Atque inter-
rim opportu-
na colligi,
causantique
documenta
praecipitur.

Fides asseri-
tur exemplis.

Dat. 30.
Martii 1756.
Pont. 16.

L X.

Procerium.
Assidua Pon-
tificum cura
in sublevan-
dis Ecclesia-
rum indigen-
tis.

Innocentii
XII. Consti-
tutio de Spo-
liis Praelato-
rum Neapoli-
tani Regni,
ipsorum Ec-
clesiis im-
pugnandis.

tio committimus, ut monumenta omnia, quae
tum ab iis, qui hujusmodi Monasteriorum Pa-
tronatum sibi vindicare intendant, tum ab aliis,
qui eorundem libertatem propugnare conen-
tur, sibi fuerint exhibita, ad Nos, & Sedem A-
postolicam transmittat, ut, omnibus visis atque
perpensis, sive a Nobis, sive a Successoribus no-
stris Romanis Pontificibus, tam circa asserta no-
minandi seu praesentandi jura, quam super vacan-
tium hujusmodi Abbatiarum, & Monasteriorum
administratione, prout justum fuerit, definiatur,
& opportune provideatur.

§. 10. Volumus autem, ut praesentium Litterarum exemplis, etiam typis impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides ubique, in judicio & extra illud adhibeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensa.

Datum apud S. Mariam Majorem die 30. Martii 1756. Pontificatus Nostri Anno Decimosexto.

Spolia Praelatorum Neapolitani Regni, jam pridem ab Innocentio XII. Ecclesiis, quibus iidem praesuerunt, applicata, ut in designatos usus erogentur, novis superadditis cautionibus, providetur.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

PASTORALIS sollicitudo, qua Praedecessores Nostri Romani Pontifices indigentium Ecclesiarum necessitatibus occurrere, easque, collatis etiam in id Apostolici Aetarii redditibus, sublevare pro viribus studuerunt, Nobis una cum reliquis supremi Pontificatus Officii imposita, animum Nostrum impellit, ut providas leges in eum finem ab ipsis Praedecessoribus Nostriis statutas, quae temporum decursu, ob impedimenta postmodum objecta, & fraudes malitia hominum excogitatas, easque in pravam consuetudinem generaliter inolefcentes, ad propositum utilitatis fructum inefficaces evasisse deprehendantur, praesenti rerum conditioni attemperemus, novisque superadditis sanctionibus ita roboremus, ut remotis obstaculis, opportunum earundem Ecclesiarum decori ac dignitati subsidium per Apostolicam Sedem largitatem allatum fuisse lateatur.

§. 2. Alias siquidem fel. record. Praedecessor Noster Innocentius Papa XII. paterna miseratione considerans inopiam complurium Ecclesiarum Archiepiscopali, Episcopali, aliarumque, quibus Praelati inferiores, seu Dignitates, jurisdictionem quasi Episcopalem, seu Ordinariorum jura habentes, praesunt, in Regno Neapolitano existentium, per suas litteras Apostolicas, incipientes *Inscrutabili*, datas apud S. Mariam Majorem, Anno Incarnationis Dominicae 1694. III. Kalendas Februarii Pontificatus sui anno III., jus illud, quod Camerae Apostolicae ex antiqua consuetudine, & in vim plurimum Apostolicarum Constitutionum compete-
bat, percipiendi videlicet, exigendi, & assequendi post obitum cujuslibet ex Archiepiscopis, Episcopis, & Praelatis inferioribus dicti Regni, quascumque pecunias, res, jura, & bona, etiam stabilia, per eos ex redditibus, fructibus, & proventibus suarum Ecclesiarum acquisita, Spolia nuncupata, nec non fructus naturales a solo separatos, & civiles ex praesatis redditibus tempore

mortis exactos, & etiam inconsumptos, & in commixtos, ab eadem Camera Apostolica abdicavit, & separavit; volens ut successivis temporibus praemissa omnia & singula, ad antedictas Archiepiscopales, aliasque Cathedrales, & reliquas, quibus decedentes Archiepiscopi & Episcopi, seu Praelati inferiores praesuerunt, illisque non indigentibus, ad Parochiales Ecclesias eorum regimini commissas, omnino spectarent, & ad earum favorem, beneficium & utilitatem cedere, converti, ac erogari deberent; relicta decedentibus Praesulibus facultate designandi usus, in quos hujusmodi Spolia, pro utilitate & commodo earundem Ecclesiarum, eroganda censerent; quod si ab ipsis praesentibus non fuisset, id ipsum ab eorum Successoribus, cum suorum Capitulorum scientia & consilio, fieri permisit; quemadmodum latius videre est in illius citata Constitutione, per quam nihil aliud ex praemissarum Ecclesiarum redditibus, quam fructus pendentes, seu inexactos, favore dictae Camerae Apostolicae reservavit.

§. 3. Postmodum vero san. mem. Benedictus PP. XIII. similiter Praedecessor Noster, ad tollendas nonnullas controversias super hujusmodi Innocentianae Constitutionis intelligentia & executione exortas, per similes suas Apostolicas litteras, quarum initium est: *Sacrosancti Apostolatus Officium*, editas anno 1724. v. Idus Julii, Pont. sui anno I., statuit & declaravit, eandem Innocentii Constitutionem suam integram & plenarium effectum ex tunc in posterum in praefato Regno Neapolitano sortiri, ac perpetuo obtinere debere, etiam in casibus, quibus memoratos Archiepiscopos, Episcopos, & inferiores Praelatos, extra fines Ecclesiarum, & Diocesum, apud quas personalem residentiam facere tenebantur, obire contingeret; nolens videlicet, praefatas Archiepiscopales, aliasque Cathedrales, seu Abbatiales, aut Parochiales Ecclesias, quarum favor, utilitas, & beneficium memorato Innocentio Pontifici in primis propositum fuerat, detrimentum ullum vel damnum accipere, ex eo quod earum Praesules extra debitum residentiae locum ex hac vita decederent; aliaque pro earundem Ecclesiarum utilitate decrevit & sanxit, quae in praesatis ipsis litteris latius continentur.

§. 4. Subinde autem, accepto quod aliqui, ad praemissas Innocentii, suasque Apostolicas Sanctiones eludendas, propositoque effectu fraudandis, humana suadente cupiditate, asserere non dubitabant, licitum sibi esse, de bonis & juribus ex redditibus Ecclesiarum suarum acquisitis, seu provenientibus, inter vivos disponere, eaque donare, seu aliter alienare & distrahere, reservatis sibi, quamdiu in humanis egissent, hujusmodi bonorum fructibus, seu usu, & commoditate earum rerum, quas donatione, vel alio contractu inter vivos nuncupato, a se abdicassent; idem Benedictus Praedecessor per alias suas litteras in forma Brevis incipientes: *Romanum decet Pontificem*, datas apud Sanctam Mariam Majorem die 12. Octobris MDCCXXVI. Pont. sui anno III., confirmatis iisdem Constitutionibus, ejusmodi pravam interpretationem, & corruptelam reprobavit, damnavit, ac de medio sustulit; cavens ne in praxim deduci posset, vel, si forsitan deduci contingeret, ne quid detrimenti afferret Ecclesiis, quibus juxta Innocentianam, suamque praecedentem Constitutionem, bona ex praemissis redditibus acquisita, aut provenientia, applicari debuissent.

§. 5. Porro perspicuum est, memoratos duos Praedecessores Nostros omni commendatione dignissimos, dum ab Apostolica Camera redditibus, & proventibus id separarunt, & abdicarunt, quo ipsa jam pridem pacifica possessione fruebatur, nil aliud spectasse, quam ut praedi-

A Benedicto XIII. in favorem eandem Ecclesiarum declaratur.

Iterata ejusdem Pontificis adversus pravas Innocentianae Constitutionis interpretationes declaratio.

Una Pontificum meos, inopia Ecclesiarum sublevanda.